

Domarkompendium för TYSK SCHÄFERHUND 2021

Innehållsförteckning

Sid	1	Förord
Sid	2 - 5	Historik
Sid	6 - 12	Rasstandard med infogade kommentarsfält
Sid	13 - 15	Idealhundens exteriör
Sid	16	Särskilda rasspecifika domaranvisningar (SRD)
Sid	17 - 28	Bildexempel på exteriöra fel och förtjänster
Sid	29	Utdrag från Schäferhundklubbens RAS-förslag

Förord

Domarkompendiet har sammanställts av undertecknad på uppdrag av Svenska Schäferhundklubben och utgår från Tyska Schäferhundklubbens rasstandard, fastställd av FCI 2010-08-11 och översatt till svenska av SKKs standardkommitté 2011-11-29.

Denna version ersätter tidigare upplaga (baserad på 1991 års rasstandard) och är utformad enligt SKKs anvisningar och målsättning, dvs som en förklaring och komplettering till den aktuella rasstandarden.

Rasstandarden återges ordagrant men är dessutom kompletterad med förtydliganden och rekommendationer i de infogade kommentarsfälten. I övrigt domineras kompendiet av ett stort antal färgbilder med bifogad bildtext som beskriver hundarnas exteriöra avvikelser och förtjänster. Förhoppningsvis kan dessa tillägg och illustrationer bidra till en ökad förståelse för hur rasstandarden skall tolkas och tillämpas.

Stort tack till Foto Urma, Ada f@to, Christoffer Frances, Peter Isotalo och Tommy P Jensen som bidragit med värdefullt bildmaterial och även godkänt att bilderna får publiceras i kompendiet och på SKKs webbplats.

Kompendiet godkänt av SKK 2021-02-20

//Mats Höglund

Historik

Rasen härstammar från medeltidens tyska vallhundar, fåraherdens trogna följeslagare och outhärliga medhjälpare. Eftersom herdarna var helt beroende av sina våldresserade hundar för att kunna kontrollera de stora fårhjordarna, var det livsviktigt för den tyska fårnäringen att säkerställa återväxten av högpresterande vallhundar. Genom att kontinuerligt avla på de dugligaste individerna, utvecklades under seklernas gång lokala vallhundspopulationer med enastående arbetsegenskaper.

Under den senare delen av 1800-talet var det allmänna hundintresset på stark uppgång i Europa och de tyska vallhundarna fick allt större uppmärksamhet bland dåtidens kynologer. Vid den här tiden förekom ett flertal olika vallhundstyper med avsevärda skillnader beträffande, storlek, färgsättning, pälsstruktur, svansform, öronställning etc. Dessa exteriöra olikheter var en logisk följd av att aveln uteslutande var inriktad på hundarnas arbetskapacitet. För herden var det oviktigt om hundens öron var hängande eller upprättstående så länge den skötte sitt arbete vid fårhjorden.

I denna brokiga mångfald kunde man dock urskilja två dominerande populationer, den ena typen som härstammade från Thüringen och den andra från trakterna kring Würtemberg. De Thüringska hundarna var relativt små och spänstiga, med kort päls, upprättstående öron och därtill ett ganska hetsigt humör. Würtemberghundarna var större och tyngre med hängande öron och långhårspäls, samt ett betydligt lugnare temperament. Man sammanförde dessa båda typer i aveln för att skapa en medelstor hund med funktionella byggnadsförhållanden, medellångt hårlag, ståndöron, sabelformad svans, grå pigmentering och ett välbalanserat temperament. Successivt kom vallhundarna att utvecklas i riktning mot dessa avelsmål och likheten med vargen, som ju räknas som tamhundens anfader, var slående.

120 år har passerat sedan rasens tillkomst. Genom sina historiskt nedärvda bruksegenskaper har den tyska schäferhunden etablerat sig som en mycket duglig tjänstehund inom en rad olika områden i vårt moderna samhälle. Därutöver skördar rasen stora framgångar på tävlingsbanan, såväl i brukssammanhang som i utställningsringen, och ej att förglömma, dess roll som älskad familjehund. Kort sagt, tysk schäferhund räknas idag som en av världens populäraste och mest mångsidiga hundraser.

Den organiserade schäferavelns inledande år

År 1899 grundades den Tyska Schäferföreningen (SV) och därmed var den organiserade schäferaveln igång. Den första schäferhund som registrerades hette Horand von Grafrath. Han ägdes av föreningens legendariske ordförande Max von Stephanitz och beskrivs i lyriska ordalag som den fulländade brukshunden såväl mentalt som exteriört. Man kan på goda grunder anta att det var Horand som stod modell när den första rasstandarden formulerades.

Tidigt förstod ryttmästare Stephanitz att dessa fysiskt starka och lättdresserade hundar skulle kunna användas för olika uppdrag inom krigsmakten. Det ledde till att specialutbildade rapport- och räddningshundar kom att delta i första världskriget. Hemvändande soldater berättade fantastiska historier om schäferhundarnas hjältemodiga insatser och rasens popularitet ökade lavinartat. Efter krigsslutet 1918 låg medlemsantalet i SV runt 5 000 och 5 år senare hade antalet medlemmar ökat till 58 000.

Denna utveckling skapade en orimligt stor efterfrågan på schäfervalpar som fick allvarliga konsekvenser för den tyska schäferpopulationen. Alltför ofta avlades på mindre lämpliga och ibland mycket närbesläktade föräldradjur. SV agerade kraftfullt och införde en obligatorisk mental- och exteriörbeskrivning under benämningen "Körung" (Avelskorning). Det visade sig vara en framgångsrik provform som effektivt motverkade den oseriösa aveln. Korningsverksamheten inleddes 1922 och är än idag ett centralt begrepp i tysk schäferavel.

Max von Stephanitz i utställningsringen.

Schäferhundens etablering i Sverige

Den första svenska schäferhund stambokfördes 1905 i Svenska Kennelklubben under beteckningen "tysk fårhund". Schäferhundens entré i utställningsringen skedde 1907 och de första tjänstehundarna började utbildas 1910. Svenskarnas intresse för rasen var inledningsvis mycket svalt och 1916 fanns endast trettio schäferhundar inregistrerade i SKKs stambok. Den tyska popularitetsvågen nådde så småningom även Sverige och intresset för rasen växte sig allt starkare.

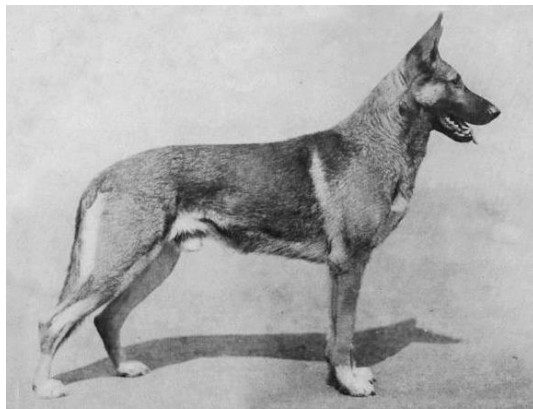
I början av 50-talet låg de årliga registreringsciffrorna på c:a 1.500 individer. År 1957 inleddes en osannolikt stark registreringsutveckling som pågick ända fram till rekordåret 1973 då hela 8.030 schäferhundar registrerades. Redan 1966 var schäfern rankad som Sveriges populäraste hundras, en position som man abonnerade på i 44 år ända fram till 2010.

Populariteten var inte enbart av godo och precis som i Tyskland förekom en ganska utbredd schäferavel som var allt annat än seriös. Sedan rekordåret 1973 har antalet schäferhundar minskat i en tydligt nedåtgående trend ända fram till våra dagar och registreringarna är nu åter tillbaka till 50-talets nivå.

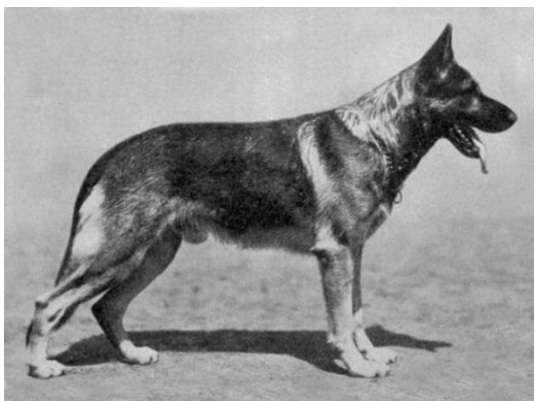
På detta uppslag presenteras en litet urval av den tyska schäferhistoriens många framgångsrika avelshanar för att åskådliggöra rasens anatomiska utveckling från 1899 till 2019.

Horand von Grafrath Reg. nr. 1 - 1899

Klodo vom Boxberg V-A 1 - 1925

Odin vom Stolzenfels V-A 1 - 1933

Onyx vom Forellenbach V-A - 1942

Rolf vom Osnabrücker Land V-A - 1951

Mutz aus der Kückstrasse V-A 1 - 1962

Bodo vom Lierberg V-A 1 - 1967

Gundo vom Klosterbogen V-A 1 - 1975

Uran vom Wildsteiger Land V-A 1 - 1984, 1985

Jeck vom Noricum V-A 1 - 1993

Ulk von Arlett V-A 1 - 1995

Quantum von Arminius V-A - 2003

Zamp vom Thermodos V-A 1 - 2006

Vegas du Haut Mansard V-A 1 - 2008, 2009

Remo vom Fichtenschlag V-A 1 - 2011, 2012

Ballack von der Brucknerallee V-A 1 - 2015, 2016

STANDARD FÖR TYSK SCHÄFERHUND

FCI-nummer 166

FCI-standard på tyska publicerad 2010-12-23

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2010-08-11

Översättning fastställd av SKKs Standardkommitté 2011-11-29

Ursprungsland/hemland:

Tyskland

Användningsområde:

Mångsidig bruks-, vall- och tjänstehund

FCI-klassifikation:

Grupp 1, sektion 1. Med arbetsprov

Bakgrund/ändamål

Föreningen för tysk schäferhund Verein für Deutsche Schäferhunde (SV), med säte i Augsburg, Tyskland, medlem i Verband für das Deutsche Hundewesen e. V. (VDH), är som grundare av rasen officiellt ansvarig för standarden för tysk schäferhund. Standarden skrevs ursprungligen vid det första medlemsmötet i Frankfurt am Main den 20 september 1899, baserad på förslag av Arthur Meyer och Max von Stephanitz. Ändringar i standarden gjordes vid det sjätte medlemsmötet 28 juli 1901, under det 23:e medlemsmötet i Köln 17 september 1909, under styrelsemötet i Wiesbaden 5 september 1930 samt vid avelskommitténs och styrelsens möte 25 mars 1961. Standarden reviderades och fastställdes vid Världsunionen för Tyska Schäferhundsklubbar (WUSV:s) möte 30 augusti 1976. Den omarbetades av SV:s fullmäktige och styrelse 23-24 mars 1991. Ändringar i standarden gjordes 25 maj 1997, 31 maj -1 juni 2008 och 6-7 juni 2009. Tysk schäferhund, vars planerade avel inleddes efter klubbens grundande 1899, baserades på avel med vallhundar som då förekom i Central- och Sydtyskland med slutmål att skapa en hund i högsta grad lämplig för bruksarbete. För att uppnå detta mål fastlades standarden för tysk schäferhund med inriktning på fysisk byggnad liksom temperament och karaktärsegenskaper.

Helhetsintryck

Tysk schäferhund skall vara medelstor, något långsträckt, kraftfull och välmusklad. Benstommen skall vara torr och helhetsstrukturen skall vara fast.

Viktiga måttförhållanden

Kroppslängden överstiger mankhöjden med ca 10-17 %. Proportionerna mellan skalle-nosparti skall vara 50 % - 50 %. Bröstdjupet skall utgöra 45-48 % av mankhöjden.

Att visuellt fastställa bröstdjupet på hundar med extra lång päls på underbrösten är inte enkelt. Rekommenderas att använda den typ av mätsticka som är konstruerad så att man vid mankhöjds-mätningen, med en enkel manöver, även kan mäta bröstdjupet.

Uppförande/karaktär

Tysk schäferhund skall ha ett jämnt humör och balanserat temperament. Den skall vara nervfast, självsäker, frimodig och fullständigt godlynt (utom i retningsläge) och därtill skall rasen vara uppmärksam och följsam. Tysk schäferhund måste besitta naturliga driftsanlag, robusthet och självsäkerhet för att göra den lämplig som sällskaps-, vakt-, skydds-, tjänste- och vallhund.

Rasens mentala egenskaper har högsta prioritet och ingår därför som en mycket viktig del i hundens helhetsbedömning. En mer avancerad kontroll av mentaliteten kan av naturliga skäl inte ske i en utställningsring, men minimikravet är en klanderfri tillgänglighet samt ett allmänt självsäkert och välbalanserat uppträdande.

Huvud

Huvudet skall vara kilformat, varken för grovt eller för långsmalt, och stå i proportion till kroppen (huvudets längd skall vara ca 40 % av mankhöjden). Helhetsintrycket skall vara torrt och med måttlig bredd mellan öronen. Sett ovanifrån avsmalnar skallen jämnt från öronen mot nosryggen och sluttar gradvis in mot det kilformade nospartiet.

Skallparti

Skalle:

Pannan sedd framifrån och från sidan, skall endast vara svagt välvd och utan eller med endast svagt antydd mittfåra. Skallens bredd motsvarar ungefär dess längd.

Stop:

Stopet skall vara sluttande men inte alltför utpräglad.

Ansikte

Nostryffel:

Nostryffeln måste vara svart.

En sk "vinternäsa" där nostryffeln svarta färgton har bleknat något (se bild 8, sid 13) är en årstidsrelaterad företeelse som inte påverkar prissättningen.

Nosparti:

Nospartiet skall vara kilformigt. Nosryggen skall vara rak, konkav eller konvex nosrygg är inte önskvärd.

Nosryggen är sällan helt rak. Den naturliga upphöjning som orsakas av näsbenet i den främre delen av nosryggen, skall inte föranleda någon anmärkning, förutsatt att välvningen är måttlig.

Läppar:

Läpparna skall vara strama, väl åtliggande och mörkfärgade.

Läppar med bristande stramhet bör beaktas, det är ett relativt vanligt fel som är mest frekvent bland hanhundarna.

Käkar/tänder:

Över och underkäke skall vara kraftigt utvecklade. Bettet skall vara kraftigt, sunt och fullständigt (med 42 tänder enligt tandformeln). Saxbett, dvs överkäkens framtänder skall saxlikt gripa tätt över underkäkens framtänder. Tångbett, överbett och underbett är felaktigt liksom större mellanrum mellan tänderna (tandrad med luckor). Felaktigt är också rätlinjig framtandsrad. Käkarna måste vara kraftigt utvecklade så att en djup och stark förankring av tänderna är möjlig.

Förekommer att enstaka incisiver inte är helt korrekt placerade i underkäkens tandrad. Påverkar vanligtvis inte prissättningen, i synnerhet inte om avvikelsen är av ringa grad.

Dubbel PM1 omnämns inte i rasstandarden men förekommer relativt ofta. Denna tandavvikelse betraktas dock som ett lindrigt fel, utan inverkan på kvalitetspriset.

Ögon:

Ögonen skall vara medelstora, mandelformade och en aning snedställda. De får inte vara utstående. Ögonens färg skall vara så mörk som möjligt. Ljus, stickande ögonfärg är inte önskvärd, då den påverkar uttrycket på ett ofördelaktigt sätt.

Öron:

Rasen skall ha medelstora ståndöron som bärs upprätt och pekar i samma parallella riktning (inte inåtlutande). De skall avsmalna mot en spets och öronmusslan skall vara öppen framåt. Vippöron och hängöron är felaktiga. Bakåtlagda öron i rörelse och i vila är inte fel.

Öronens fasthet bedöms bäst när hunden är i rörelse och med uppmärksamheten riktad framåt.

Hals

Halsen skall vara stark och muskulös, utan löst halsskinn eller hakpåse. Halsens vinkel skall vara ca 45° mot horisontalplanet.

Därutöver av stor vikt att halsen har en proportionerlig längd.

Kropp

Överlinje:

Överlinjen löper, utan synligt avbrott, från halsens ansättning och längs den höga, långa manken över den raka ryggen till det lätt sluttande korset.

Manke:

Manken skall vara högt markerad.

Rygg:

Ryggen skall vara måttligt lång, fast, stark och muskulös.

Ländparti:

Länden skall vara bred, kort, kraftigt utvecklad och välmusklad.

Länden får inte överstiga mankens höjdnivå, ett fel som vanligen rubriceras som att hunden är överbyggd. I övrigt skall länden vara obetydligt välvd och endast lätt sluttande.

Kors:

Korset skall vara långt och lätt sluttande (ca 23° mot horisontalplanet) och utan avbrott övergå i svansansättningen.

Rekommenderas att korsets längd och svansansättning bedöms när hunden befinner sig i rörelse.

Bröstkorg:

Bröstkorgen skall vara måttligt bred och i den nedre delen så lång och välutvecklad som möjligt. Bröstdjupet skall utgöra 45-48 % av mankhöjden. Revbenen skall vara måttligt välvda. En tunnformad eller flat bröstkorg är felaktig.

Den nedre delen av bröstkorgen och buken formar hundens underlinje. En otillräckligt utfylld underlinje orsakas av ett kort underbröst och/eller ett outvecklat, uppdraget bukparti.

Svans

Svansen skall räcka minst till hasleden, dock inte längre än till mitten av mellanfoten. Undersidan av svansen har något längre hår och svansen bärs hängande i en mjuk böj. När hunden är exalterad eller i rörelse lyfter den svansen högre men den får inte lyftas över horisontalplanet. Operativa ingrepp är förbjudna.

Dagens utställningshundar har generellt en betydligt längre svans än vad standarden föreskriver. När svansen är överdrivet lång ökar risken att den, i varierande grad, formas som en skruv eller uppåtböjd krok, alternativt vinklad till höger eller vänster. En avvikande svansform syns sällan i stående, men framträder tydligt när hunden kommer i rörelse. En kraftigt deformerad kroksvans som beror på en missbildning av en eller flera svanskotor är diskvalificerande.

Extremiteter

Framställ

Helhet:

Sedda från alla sidor skall frambenen vara raka, sedda framifrån skall de vara absolut parallella.

Rasspecialister som bedömer hunden framifrån i stående använder begreppet "front". En hund med "korrekt front" måste ha ett välutvecklat förbröst, en korrekt armbågsanslutning, raka underben och en parallell frambensställning. Bland utställda hundar noteras en positiv ökning av andelen korrekta fronter på senare tid.

En uttalat tåvid frambensställning medför en instabilitet i handlovarna som förvärras ytterligare om mellanhänderna dessutom är veka.

Skulderblad:

Skulderblad och överarm skall vara lika långa, välmusklade och stadigt fästade vid kroppen. Den ideala skulderblads- och överarmsvinkeln är 90°, men som regel upp till 110°.

Det är av stor betydelse att skuldran är väl tillbakalagd. Ett framskjutet skulderläge påverkar hundens kroppshållning på ett negativt sätt, såväl i stående som i rörelse.

Framgångsrika utställningshundar har idag undantagslöst den ideala vinkeln runt 90°.

Överarm:

Överarm och skulderblad skall vara lika långa.

Armbåge:

Armbågarna får varken vara utåt- eller inåtvridna, vare sig i vila eller i rörelse.

Underarm:

Frambenen skall sedda från alla sidor vara raka och sett framifrån absolut parallella. De skall vara torra och muskulösa.

Mellanhand:

Mellanhandens längd skall vara ungefär 1/3 av underarmens och vinkeln mellan dem skall vara 20-22°. En vek mellanhand (vinkel mer än 22°) eller en brant mellanhand (vinkel mindre än 20°) påverkar hundens arbetskapacitet negativt, i synnerhet uthålligheten.

Uttrycket "välvinklad framdel" inbegriper även mellanhandens lutning, vilket betyder att denna formulering inte är tillämplig om hundens mellanhand är för vek (överbinklad) eller för brant. Förekomsten av veka mellanhänder är relativt stor, branta mellanhänder är däremot sällsynta.

Framtassar:

Framtassarna skall vara rundade och väl slutna med väl välvda tår och hårda, inte sköra, trampdynor. Klorna skall vara starka och mörka.

Bakställ

Helhet:

Bakbenen skall vara lätt bakåttänkta och sedda bakifrån parallella.

Förekommer att bakbenen trycks ned och/eller sträcks för långt bakåt i en mycket onaturlig ställning som helt fördärvar hundens helhetsintryck. I förekommande fall skall domaren uppmana utställaren att visa upp hunden på ett korrekt sätt.

Lår:

Lår och underben skall ha ungefär samma längd och bilda en vinkel på ca 120°. Låren skall vara kraftiga och muskulösa.

Knäled:

Knäledens vinkel skall vara ungefär 120°.

Underben:

Underben och lår skall ha ungefär samma längd och bilda en vinkel på ca 120°.

Underbenen skall vara kraftiga och muskulösa.

Ett överdrivet långt underben i kombination med övervinkling, medför en instabilitet i bakdelen som begränsar hundens rörelseförmåga, särskilt i samband med snabba och tvära riktningsförändringar.

Has/hasled:

Hasleden skall vara stark och fast.

Hasledens vinkel skall också vara ca 120°.

Mellanfot:

Mellanfoten skall stå lodrätt under hasleden.

Baktassar:

Baktassarna skall vara slutna och lätt välvda. Trampdynorna skall vara hårda och mörka. Klorna skall vara starka, välvda och mörka.

Rörelser

Tysk schäferhund är en travare. Extremiteternas längd och vinkling skall vara avpassade till varandra på ett sådant sätt att bakbenet når fram under kroppen lika långt som frambenet når utsträckt utan att rygglinjen väsentligen förändras. Varje tendens till övervinkling av bakbenen minskar styrkan och uthålligheten och konsekvensen är försämrade arbetskapacitet. Korrekta kroppsproportioner och vinklar resulterar i marknära, långsträckta, vägvinnande rörelser som ger intryck av arbetsbesparande drivkraft. När huvudet förs framåt och svansen höjs något resulterar ett jämnt och lugnt trav i en jämn, mjuk och obruten linje från örontipparna, över nacken och ryggen till svansspetsen.

För ett optimalt fungerande trav krävs också att hunden rör sig med en korrekt kroppshållning och en uttalad fasthet i alla leder och ligament. En starkt framåttupande kroppshållning och tydliga brister i totalfastheten får mycket negativa konsekvenser för hundens rörelseförmåga och uthållighet.

Mycket viktigt att också belysa följderna av otillräckligt vinklade bakben i form av bundna, stela och framåttupande rörelser i trav.

Rörelserna framifrån/bakifrån skall vara parallella med fasta armbågar, handlovar och hasleder. Rekommenderas att denna bedömning sker i sakta trav eller skritt med så liten koppelpåverkan som möjligt.

Övervinklade valpar som rör sig med instabila hasleder skall inte bedömas lika strängt som vuxna hundar, då såväl vinklarna som stabiliteten vanligtvis förbättras med stigande ålder.

Hud

Huden skall vara (löst) åtliggande, dock utan att bilda veck.

Päls

Pälsstruktur:

Tysk schäferhund förekommer med två hårlagsvarianter: dubbelpäls (Stockhaar) och lång dubbelpäls (Langstockhaar). Båda varianterna skall ha underull.

Dubbelpäls (Stockhaar):

Täckhåret skall vara så tätt som möjligt, särskilt grovt och tätt åtliggande. På huvudet, insidan av öronen, på benens framsidor, tassarna och tårna skall pälsen vara kort. Pälsen är något längre och kraftigare på halsen. På benens baksidor är pälsen längre ner till handlederna och hasorna. Pälsen formar måttliga byxor på baksidan av låren.

Lång dubbelpäls (Langstockhaar):

Täckhåret skall vara långt, mjukt och inte åtliggande mot kroppen. Det skall finnas längre hår, som tofsar på öronen och behäng på benen och som buskiga byxor och buskig svans med fana. Pälsen är längre och tätare runt halsen där den nästan formar en man. På baksidan av benen är pälsen längre ner till handlederna och hasorna. Pälsen formar tydliga byxor på baksidan av låren. Håret skall vara kort på huvudet, inkluderat insidan av öronen; på framsidan av benen liksom på tassarna och tårna.

I Sverige är den vedertagna benämningen för de båda hårlagsvarianterna "normalhårig" och "långhårig".

Färg:

Svart med rödbruna, rostbruna, gula till ljust grå tecken. Enfärgat svart. Grått med mörkare skiftning och svart sadel och mask. Obetydliga, små vita tecken på bröstet liksom ljusa insidor på benen är tillåtet men inte önskvärt. Nostryffeln måste vara svart hos alla färgvarianter. Avsaknad av mask, ljus till stickande ögonfärg liksom ljus eller vitaktig teckning på bröstet och benens insidor, ljusa klor och röd svanspets skall betraktas som pigmentbrist. Underullen visar en ljust grå nyans. Vit färg är inte tillåten.

Hundar med den vanligt förekommande färgbeteckningen "grå" är sällan enfärgat grå, de flesta har inslag av tecken som kan variera från ljust gula till mörkt röda.

Total avsaknad av mask är sällsynt men räknas de facto som en pigmentbrist och kan i förekommande fall påverka prissättningen. Övriga variationer avseende maskens utbredning har en relativt liten inverkan på prissättningen. En välpigmenterad mask ingår dock som en av flera nödvändiga komponenter för att huvudet ska kunna betraktas som "uttrycksfullt". Den stora mask som demonstreras av tiken på sid. 14 räknas inte som "övertrecknad", snarare "önskvärd".

Storlek/vikt

Mankhöjd: Hanhund: 60 - 65 cm Tik: 55 - 60 cm

Vikt: Hanhund: 30 - 40 kg Tik: 22 - 32 kg

Viktigt att mätningen inte sker på skuderbladets högsta punkt (som är den vedertagna proceduren) eftersom rasstandarden för tysk schäferhund utgår ifrån en mätmetod där mätstickan placeras lodrätt vid armbågsspetsen. För vissa hundar kan differensen mellan dessa mätmetoder uppgå till mer än 1 cm.

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande samt förmåga att utföra sitt traditionella arbete.

Allvarliga fel

- Alla avsteg från de ovan beskrivna rasegenskaperna som negativt kan påverka hundens arbetskapacitet.
- Allvarliga avsteg från generell fasthet.
- För lågt ansatta öron, vippöron, inåttställda öron, lösa öron.
- Allvarlig pigmentbrist.
- Alla avvikelser från korrekt saxbett och korrekt tandformel som inte anges under diskvalificerande fel nedan.

Generellt är det hundens rörelsefunktion som väger tyngst när olika avvikelser skall ställas mot varandra och givetvis eventuella brister i hundens uppträdande.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter.
- Vekt temperament, bitskhet, nervsvaghet.
- Missbildningar.
- Felaktiga käkar; överbett med mer än 2 mm; underbett; tångbett som är format av alla 12 incisiverna.
- Saknade tänder enligt följande:
 - en PM3 + ytterligare en tand, eller
 - en hörntand, eller
 - en PM4, eller
 - en M1 eller M2, eller
 - totalt tre eller fler saknade tänder.
- Lång dubbelpäls (Langstockhaar) utan underull.
- Lång päls (långt, mjukt täckhår utan underull, oftast med mittbena på ryggen, hårtofsar på öronen, på benen och på svansen).
- Deformerade öron eller deformerad svans.
- Albinism.
- Vit pälsfärg (även när ögon och klor är mörka).
- Hund som över- eller underskrider angivna mankhöjds mått med 1 cm.

*Tyska Schäferhundklubben (SV) startade 2015, med FCI:s godkännande, ett lovvärt projekt för att minska andelen överstora hundar och innebär i korthet: **a)** Obligatorisk mätning varje gång hunden ställs ut. **b)** Borttagande av rasstandardens diskvalifikationsgräns vid 1 cm över- eller understorlek, varje storleksavvikelse bedöms i förhållande till avvikelsens grad. **c)** Införande av mankhöjdsindex. **d)** Projektet gäller enbart arrangemang i SV:s regi.*

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

Utmärkt helhetsintryck

Normalpälsad hane som i profil visualiserar rasstandardens beskrivning av en rastypisk tysk schäferhund. Utmärkt helhetsintryck, längd/bröstdjup, huvud/hals, överlinje/underlinje, framben/bakben, päls och färg.

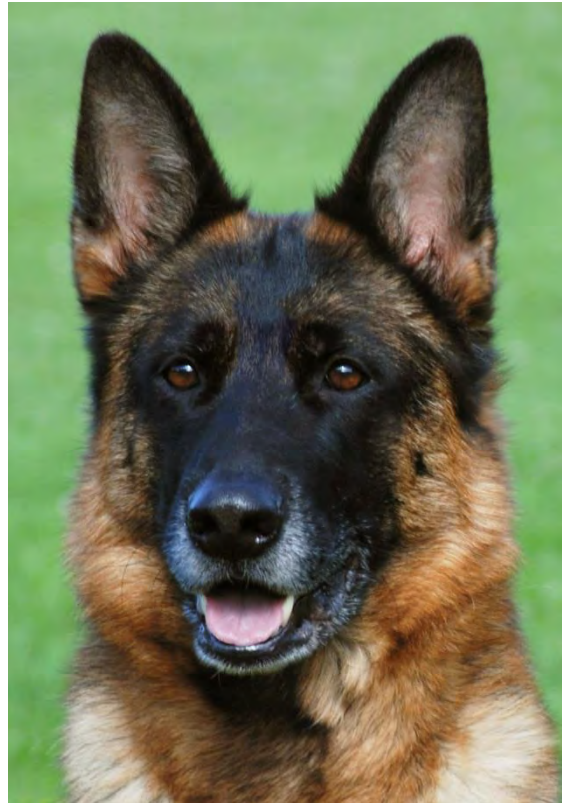

Långhårstik som likaledes uppvisar en absolut korrekt anatomisk uppbyggnad.

Utmärkt huvud och uttryck

Mycket uttrycksfullt, välformat hanhundshuvud med önskvärd könsprägel och pigmentering. Ögon och öron är i alla avseenden helt korrekta.

Äldre tik med samma utmärkta huvud och uttryck som hanen. Denna mask betraktas av många rasspecialister som den mest önskvärda.

Utmärkt front och bakbensställning

Korrekt front, dvs välutvecklat förbröst, välställda armbågar och raka/parallella framben.

Korrekt bakställ, dvs kraftig has/mellanfot och parallell benställning.

Utmärkta rörelser framifrån och bakifrån

Parallella frambensrörelser med fasta armbågar och handlovar.

Parallella bakbensrörelser med fasta hasleder.

Utmärkta rörelser från sidan

En tik som till fullo infriar rasstandardens beskrivning av en optimal rörelsefunktion.

Rasen omfattas av Särskilda Rasspecifika Domaranvisningar (SRD)

I rasen förekommer riskområden som:

1. Bakställ: Övervinklat och kohasigt bakställ med instabilitet i hasen.
2. Överlinje: Välvd och avfallande i länd och kors.

Presentationsöverdrifter (extrem uppställning) förekommer och omöjliggör bedömning av standardens krav att *"Bakbenen skall vara lätt bakåttädda och sedda bakifrån parallella"*. Rörelserna ska granskas inte bara i trav utan även i skritt.

Senaste utvärderingen av andelen SRD-anmärkningar (avser utställda hundar 2018)

Övervinklat bakställ: 2,2 %

Kohasigt bakställ: 0,3 %

Instabilitet i hasen: 5,7 %

Välvd överlinje: 0,9 %

Avfallande länd och kors: 2,5 %

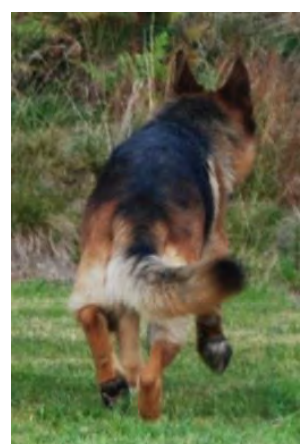
Observera att sammanställningen även inbegriper mycket små exteriöravvikelser, beskrivna med ord som "något" eller "en aning", vilket rimligtvis inte kan betraktas som allvarliga överdrifter. Hade dessa små anmärkningar inte medräknats i sammanställningen skulle procentsiffrorna varit betydligt lägre.

Övervinklad bakdel

Kohasigt bakställ

Instabilitet i hasleden

Välvd överlinje

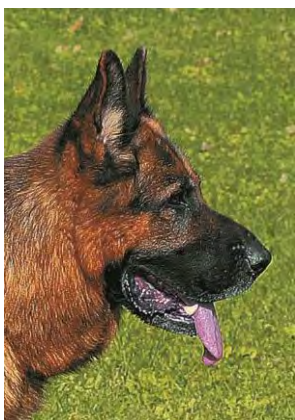

Mkt välvd överlinje, extremt avfallande länd och kors

Följande 12 sidor redovisar ytterligare exteriöra avvikelser (fet stil) och förtjänster inom rasen.

Hane med klen huvud, snipigt nosparti.

Utpräglat maskulint huvud med alltför grovt nosparti.

Otillräcklig mask som saknar pannband.

Löst halsskinn och lösa läppar.

Vid öronställning. Mörkt grå, vältecknad mask.

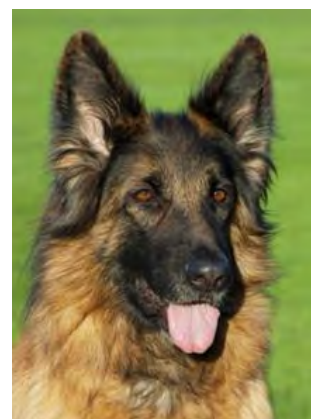
Mkt stora öron. Mkt bra ögonfärg och ögonform.

Mkt små, högt ansatta öron. Ngt ljusa ögon.

Inåttställda öron, inte helt svart nostrylfel.

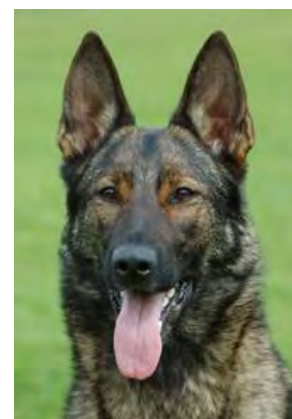
Långhårstik med typisk mjuk öronbehåring. Ngt ljusa ögon.

Ljus, stickande ögonfärg i den mörkgrå masken.

Ngt inåttställda öron, rund ögonform.

Ngt klen nosparti, smal ögonform.

Medelkraftig långhårshane med många exteriöra förtjänster, dock **överdrivet långsträckt**. Mkt välformat, välpigmenterat huvud. Utmärkt överlinje, välutvecklade bröstförhållanden. Mkt välvinklad fram och bak.

Medelkraftig tik som är **betonat kort och kvadratisk**. Korrekt bröstdjup. Tilltalande grå/röd pigmentering. Mkt välformat huvud. Mkt bra över- och underlinje. Lång, men **brant överarm**. **Bakdelen skall vara mer genomvinklad**.

Substansfull tik som är tydligt **djupställd**, till stor del beroende på den **korta underarmen** och de **veka mellanhänderna**. I övrigt en tik med kraftfull benstomme, mkt välformat huvud och utmärkt överlinje. Mkt välvinklad skuldra/överarm. Välvinklad bakdel med kraftfullt lårparti.

Mkt välpigmenterad, **kortpälsad** tik som är **påfallande kort och högställd**. Välformat, uttrycksfullt huvud. Hög manke, **välvd rygg**, **starkt avfallande kors**. Lång men **brant överarm**. **Bakdelen önskas mer genomvinklad**.

Kraftfull, mkt välpigmenterad hane med **karprygg** och **starkt avfallande ländparti**. Mkt bra huvud, underlinje och vinklar.

Mkt lång, djupställd tik med **svankrygg** och **starkt välvd länd**. Kort kors. Markant framskjuten skuldra. Kort och brant överarm. Otillräcklig bakbensvinkling.

Ngt högställd hane med betonat hög manke och lätt välvd överlinje. Maskulint huvud. **Underkäken önskas mer pigmenterad och läpparna ngt stramare. Uppdragen underlinje.** Lång men **brant överarm.** Välvinklad bakdel.

Kraftfull tik med grå sadel och gula tecken. Välformat huvud. **Mkt hög länd och extremt avfallande kors.** Tillräcklig frambensvinkling. **Bakdelens mkt knappa vinklar** är orsaken till att tiken blir överbyggd.

Helsvart, medelkraftig tik med korrekt längd, men **ngt för stort bröstdjup**. Feminint huvud med tillräcklig kraft. Mkt bra överlinje. **Starkt uppdragen underlinje**. Önskas mer genomvinklad fram och bak.

Hane med grå sadel och ljust gula tecken. Korrekt längd och bröstdjup. Ett **hängande öra** och **huvudets ljusa, skarpa teckning** påverkar uttrycket negativt. **Eftergivande rygg, välvd länd och avfallande kors**. Korrekt underlinje. **Framskjuten skuldra**. **Kort och brant överarm**. **Otillräckligt vinklad bakdel**.

Knappt medelkraftig hane med ett mkt välpigmenterat huvud, **ngt klent nosparti**. Hög manke, rak rygg, **avfallande kors**. **Uppdragen underlinje**. Korrekt skuldra och överarm, **veka mellanhänder**. **Långa, platta tassar**. Tillräcklig bakkensvinkel.

Medelkraftig tik som är föredömligt uppställd. Korrekt längd och bröstdjup. Välformat huvud. Mkt bra överlinje. **Brant överarm** och **veka mellanhänder**. Vålvinklad bakdel.

Kraftfull hane i skritt där **den mkt långa, uppåtböjda svansen** stör det i övrigt goda helhetsintrycket. **Den svarta sadeln** önskas mer utbredd.

Kvadratisk tik med **kort hals** som rör sig i **passgång** med **välvd rygg, avfallande kors** och **kort steglängd**. **Svansen** markant vriden till höger.

Synnerligen välbyggd tik i en smidig, kraftfull skritt med berömvärd överlinje från öron till svansspets.
Pigmentbrist på höger baktass.

Tik som i rörelse avslöjar en **karp rygg, horisontalt, kort kors** och en **hög svanshållning**.

Kraftfull, välbyggd hane i ett vägvinnande trav med korrekt kroppshållning.

Hane med **bundna** bakkensrörelser, framåtstupande kroppshållning och en markant välvning i överlinjen.

Välbyggd, välpigmenterad tik med mkt lätta, vägvinnade rörelser och korrekt kroppshållning.

Tik med **bundna** rörelser och en **framåtstupande** kroppshållning, främst beroende på en **stel** och **otillräckligt vinklad** bakdel. Välvd rygg, kort kors och **inkorrekt** svansform.

**Inåtvridna armbågar och tåvid frambensställning.
Mindre vit fläck i förbröstatet.**

Ngt kohasig bakbensställning. Mkt lång svans.

Marktrånga frambensrörelser.

Hastrånga bakbensrörelser.

Rasspecifika Avelsstrategier (RAS)

Utdrag ur Schäferhundklubbens RAS från 2006 avs. rasens exteriör

Nulägesbeskrivning

Svenska schäferuppfödare har under lång tid producerat anatomiskt framstående hundar med stora utställningsframgångar. På senare år har svenska utställare även deltagit på Tysk Segrarutställning och uppnått höga placeringar i konkurrens med hela den samlade världseliten. Dessa framgångar har utan tvekan bidragit till att svensk schäferavel fått en viss internationell uppmärksamhet. Svenskfödda hundar som tävlar på denna nivå utgör dock en ytterst liten del av vår svenska schäferpopulation.

Den svenska schäferstammen består av individer med mycket varierande anatomi, alltifrån hundar som står rasstandarden mycket nära till hundar som ligger långt ifrån den önskvärda rastypen.

Under rasens drygt hundra år har man använt släktskapsavel som en metod för att befästa goda arvsanlag. Det har fått till följd att även vissa defektanlag har förstärkts och därför ständigt dyker upp som oönskade fel i många schäferkullar. Som exempel kan nämnas grava tandförluster, defekta bett och testikelfel.

Svenska uppfödare har i alla tider använt utländskt avelsmaterial och därigenom också breddat avelsbasen. Framförallt har den stora mängden tyska avelshundar, på gott och ont, präglat vårt avelsarbete.

Inom Svenska Schäferhundklubben är man väl medveten om vilka exteriöra fel och förtjänster som finns i den svenska populationen, men inte i vilken omfattning de förekommer. Det beror på att endast ca 20 % av registrerade hundar deltar på utställning eller exteriörbeskrivning för Korning. I den här selekterade gruppen finns mycket få individer med grava fel, och därför blir den statistiska utvärderingen helt missvisande. För övriga 80 % saknas följaktligen en exteriör dokumentation, vilket innebär att det för närvarande är omöjligt att genomföra en tillförlitlig utvärdering av den svenska schäferpopulationens exteriörnivå.

Målsättning

- 50 % av varje årskull bör exteriörbeskrivas genom deltagande på exteriörbeskrivning eller utställning. Resultaten skall fortlöpande sammanställas och publiceras för att ge uppfödarna bättre förutsättningar till en framgångsrik avel.
- Svenska Schäferhundklubbens skall med samma stora engagemang som tidigare propagera för en hund med god hälsa, anatomi och mentalitet. Avel utan *samtliga* dessa tre grundelement skall ej accepteras.
- Verka för att ett 2:e pris på officiell utställning ska vara krav för erhållande av bruksprovs-championat och för titeln Korad.
- Verka för att avelsdjur är utställda på officiell utställning, anordnad av Schäferhundklubben, för att valpar ska kunna registreras och stambokföras hos SKK.

Strategi

- Återuppta Unghundsbeskrivningen och kräva ett obligatoriskt deltagande för att få avla och tävla med hunden, enligt samma princip som kravet på genomförd Mentalbeskrivning (MH).
- Fortbilda exteriördomare, exteriörbeskrivare, uppfödare och schäferägare i den omfattning som krävs för att målsättningen skall kunna förverkligas.
- Utveckla och öka aktiviteterna på lokalklubbarna så att schäferägare får större och bättre möjlighet att utbilda sig i anatomi och därigenom förstå betydelsen för en god funktion och uthållighet.
- Samverka med SKK-organisationen, regionalt och lokalt, för att gemensamt anordna Unghundsbeskrivningar där hundarna blir bedömda av "schäferspecialister".

Psst!
Vi har 427
olika hundras-
försäkringar.

Det är väl klart att din schäfer ska ha en schäferförsäkring

Hundar är olika, så varför ska deras försäkringar vara lika? Vi på Agria Djurförsäkring har tagit fram 427 olika hundrasförsäkringar. En för varje hundras. Vi vet helt enkelt vad din hund behöver.

Vill du veta mer? Ring 0775-88 88 88 eller gå in på agria.se för att hitta din lokala säljare.
Agria Djurförsäkring är Länsförsäkringsgruppens specialistbolag för djur- och grödaförsäkring.

Agria
Djurförsäkring